

Din gura unui copil – Autor necunoscut

Extrem de felurite și de diferite sunt căile pe care Dumnezeu le parcurge pentru a-i atrage la Sine pe oameni. În cele ce urmează, cititorul găsește povestea convertirii, scurtă, dar impresionantă, a unei femei, acum în vârstă, a cărei inimă și conștiință au fost trezite din somn printr-o simplă întrebare a unei fetițe și au fost pregătite pentru lucrarea Duhului lui Dumnezeu.

Doamna A., cum o vom numi, crescuse în bune circumstanțe, fiind copilul unei mame credincioase. Înclinată din fiere, dusese permanent o viață religioasă, onorabilă, dar nu ajunsese niciodată la adevărata cunoaștere a stării ei pierdute și a poziției ei înaintea lui Dumnezeu. Așa că Domnul a trebuit să meargă cu ea pe căi serioase.

După o căsnicie scurtă și-a pierdut soțul și copilul și acum era singură și părăsită, deoarece nu avea alte rude și nici prieteni. Avera pe care soțul ei i-o lăsase moștenire a fost consumată curând. Așa că sărmana femeie se găsea într-o situație demnă de compătimit. Că totul nu era decât conducerea unei inimi iubitoare de Tată, care voia să îndrepte o fiică rătăcitoare, aceasta ea n-o înțelegea sau n-a vrut s-o înțeleagă. Inima ei rămânea neatinsă și indiferentă. Într-adevăr, ca toți oamenii evlavioși mergea regulat la biserică, de asemenea, se ruga și suspina către Dumnezeu după ajutor în necazul ei; dar despre o inimă zdrobită nu era vorba.

Cu toate acestea, Dumnezeu a ascultat îndurător de rugămințile văduvei. El a făcut ca ea să găsească un post bun ca educatoare în casa unei familii religioase înstărite. Ea s-a simțit curând foarte bine acolo; ea își iubea elevii, iar aceștia îi erau devotați. În mod deosebit a iubit mult copilul cel mai mic, o fetiță foarte scumpă, pe nume Marie. În cele din urmă, ea iubea așa de mult acest copil, încât îi era greu să se despartă de ea chiar și numai câteva ore. Micuța, de partea ei, îi răsplătea dragostea cu multă afecțiune.

Într-o dimineață, doamna A. se pregătea să meargă la biserică cu una dintre fetele mai mari. Micuța Marie era încă prea mică pentru a o însoți. Ea s-a dus în camera copilului ca să-și ia rămas bun de la ea.

Ea avea în mână o carte de rugăciuni, legată splendid și prevăzută cu o strălucitoare margine aurită.

Micuța Marie s-a grăbit veselă să vină, ca să-i dea educatoarei ei un sărut cordial de despărțire. Atunci i-a sărit în ochi cartea decorată prețios.

„Ce carte frumoasă ai acolo?” a întrebat ea curioasă.

„Aceasta este o carte de rugăciuni, inimioara mea”, a răspuns văduva; „în ea scrie ce voi vorbi cu bunul Dumnezeu.”

Micuța Marie s-a gândit o clipă, apoi a întrebat, în timp ce ridica ochii serios spre doamna A.: „Tu ai scris cartea aceasta?”

Văduva a ajuns într-o încurcătură nu tocmai neînsemnată. Ce întrebare ciudată! De la sine înțeles că nu ea scrisese cartea. Dintr-odată a început să vadă clar ce absurditate este totuși, să vrea să-I aducă lui Dumnezeu rugămințile și gândurile ei cu cuvintele altui om, pe care nici măcar nu-l cunoaște. Gândurile ei au călătorit mai departe cu viteza fulgerului: Dacă ea ar avea o dorință personală serioasă către Dumnezeu, atunci ar putea numai ea singură să I-o spună; deci, dacă până acum s-a rugat întotdeauna dintr-o carte de rugăciuni, atunci aceasta a fost o dovadă că, de fapt, încă nu se rugase niciodată cu adevărat.

Dar copilul aștepta răspunsul. Ce să-i spună? Avea voie s-o mintă? Nu, aceasta cu niciun chip. Ea trebuia să spună adevărul, indiferent ce impresie va face.

Așa că a răspuns cu glas neliniștit „Nu, odorul meu, această carte a scris-o un domn străin, pe care nu-l cunosc.”

În ochii fetei s-a reflectat o uimire dureroasă. Privirea ei luminoasă a devenit tristă și a spus încet: „Da, cum poate să știe un om total străin ce vrei tu să-i spui bunului Dumnezeu?”

Doamna A. stătea acolo ca legată de podea. Inima îi bătea cu bătaii violente. Aceste cuvinte din gura unui copil i-au lovit urechile ca niște lovituri de tunete. Oare fusese toată viața lovită de orbire? Cum a îndrăznit ea să-I ofere lui Dumnezeu, care spune: „Fiul meu, dă-mi inima ta” și care nu poate să accepte decât rugăciune dintr-o inimă sinceră, ceva ce scrisese altul și ea repetase fără să se gândească? Într-un gest înflăcărat a strâns copilul la piept, a aruncat cartea și s-a grăbit să iasă pe ușă. Pentru prima dată în viața ei ascultă dornică cuvintele predicatorului, care vorbește despre moartea jertfitoare a lui Hristos și despre mântuirea rezultată prin aceasta pentru păcătosul pierdut, dispus să se pocăiască. Abia poate să-și rețină lacrimile.

Ajunsă din nou acasă, s-a grăbit în camera ei și a încuiat ușa. Apoi a îngenuncheat și a strigat după har și iertare, din cel mai adânc înlăuntrul inimii, către Dumnezeu, căruia crezuse atâta timp că-I slujește, dar pe care abia astăzi a învățat să-L cunoască puțin. Și când va fi respins Dumnezeu vreodată un suflet care caută? Doamna A. și-a părăsit camera ca o cu totul altă persoană. În timpul acesta scurt, Dumnezeu Și-a mărit harul, așa că ea a fost în stare să-I aducă laudă și mulțumire pentru ceea ce primise.

Că din acest moment, relația dintre doamna A. și mica ei protejată a devenit și mai profundă decât înainte, aceasta abia dacă mai trebuie să fie amintit. Dar mai pot să adaug că prietena noastră a avut mai târziu privilegiul să semene sămânța Cuvântului lui Dumnezeu în inima primitoare a lui micuței Marie și s-o conducă la Domnul. De atunci, cartea de rugăciuni n-a mai fost deschisă; dar doamna A. a păstrat-o ca amintire a ceasului în care un cuvânt simplu din gura unui copil a fost modalitatea să-i scuture sufletul din somn și să lase lumina cerească să lumineze în inima ei întunecoasă.

Dragă cititorule, cititoare prietenoasă! Știu că și tu ai auzit deja de multe ori despre Dumnezeu; dar I-ai deschis tu inima ta? I te-ai predat tu cu totul? Dacă nu, o, atunci pune deoparte indiferența și religia exterioară: Ambele te duc la pierzare. Iov spune la sfârșitul cărții care îi poartă numele: „Auzisem de Tine, cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede. *De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă*”. Fie ca limbajul acesta să fie și al inimii tale! Atunci răspunsul lui Dumnezeu precis nu se va lăsa mult așteptat. El îți va da ce ai nevoie pentru timp și veșnicie și-ți va umple inima cu bucurie și fericire binecuvântată.